

ÜÇÜNÇÜ ULUSLARARASI İSTANBUL BİENALİ İÇİN ALTI GENÇ İTALYAN SANATÇI

Pier Giovanni Castagnoli

Günümüz İtalyan sanatı içinden 3. Uluslararası İstanbul Bienali için yapılan seçim, ilk bakışta, eğilimler temel alınarak düzenlenen şemaları yenilemek amacıyla yapılmış gibi görünse de, istenilen, dikkatleri farklı deneyimlerin bireysel vurgularına, tekil katkılara ve kişisel anlatım seçimleri üzerine çekmektir. Her özgün ve yaratıcı olayın, bütünüyle anlaşılıp değerlendirilebilmesi için "ilişki" ve "bağlam"da gelişip olgunlaştığına ilişkin inançlara karşın, onu bakış açılarından ve gönderme biçimlerinden ayırtedebilmek için, yakınlıklar ve benzerliklerden çok, farklılıkları okumak ve değerlendirmek gerekir. Zaten sapmalar, karşı çıkışlar ve farklılıklar, sanatta anlam üretiminde söz sahibi olan ve değeri yakalamadaki kalıcılığı güvence altına alan öğelerdir. Ama, eğilimlerin temel alındığı grupların yenilenmesini sakıncalı kılan bir başka gerekçe de, bazılarının hâlâ çağdaş sanatsal uygulamaların, karmaşık ve ayrışımalarla dolu hareketine gem vurmak isteği, sanatsal deneyimin, sürekli aşmalardan oluşan bir vektörel ilerlemenin çizilmesi ile olan yakınlığının belirlenmesinden başka bir şeyden kaynaklanamayacağını öngören - avant-garde'in nostaljik yetimlerinin hâlâ oyalandığı- yanıltıcı inanca karşı çıkıştır. Bu inancın en belirgin ve dolaysız sonucu, farklı olanı, eskilerin yerine konan formüllere baş vurarak ve her an yeni "izm"lerle tanımlayarak, "yeni" kategorisinde adlandırma gereksinimidir. Böylece yapıtın bizi yorumlamaya götüren işaretlerini, belirtilerini ve ipuçlarını başka bir dayanakta değil, sabırla bu inançta arayarak, bildirgeleri, parolaları ve programları tutma eğilimini, aynı biçimde, sanatçının kişisel işini yorumlamayı, yapıtla olan dolaysız bağlantı üzerine kurma zorunluluğunu ortadan kaldırabilme gücündeki kesinleştirici araçlar üzerine temellendirmektir. Araştırmanın sonuçları arasında, oluşan ayrışımaların güvenliğini fazlasıyla sorunlu kılan her şey, ayrıca anlatımsal işlemlerin sonuca ulaşmadaki kesinliğine sahip olmakla kalmayıp aynı zamanda kamunun ve sanat sisteminin karşısında stratejik iletişimsel işlev taşıyan amaç bildirgeleri, süregelen yorum araçları ve yargı göstergeleri olarak ancak rastlantısal ve sınırlı biçimde işe yarayabilir. Bu durumu, tekil kişisel katkıların, müellifin kişisel dilinin ayrıştırıcı çizgilerinin, şiirselliğin ve bu deneyimin kanıtlandığı araştırma alanının önde gelen özelliklerine uydurma gereksinimini ve amaçlı sınıflandırmacıların - kesinlik gereksinimlerimizi doyuma ulaştırma yanılgısının kolaylığını sunarak- duyarlılığın yalın kat sesini, onda ifade edilen konuşmanın uyumunu, onu neredeyse dilin en gizli katmanlarına taşıyarak tanımlama, dinleme ve tanıma gereksinimine üstün tutmaları izler. Sergiye katılan altı sanatçının seçiminde, getirdikleri kişisel solukların tekilliği göz önüne alınmıştır. Geometrilerin çevreyle ve günlük yaşantı mekânlarıyla kurduğu bağlantılar üzerine ayrıntılı araştırmalarıyla Garutti; geçmişin izlerinden ve işaretleri ile belleğin ortaya döktükleri karşısında duyduğu şiirsel büyüyle Guerzoni; heykelin çoktandır ifade etmekten uzak olduğu, zaman zaman mutlak olana ulaşma isteğinin getirdiği sıkıntı ve aşkınlığa ulaşma isteğinin hem fiziksel, hem de düşünsel boyutlarda egemen olduğu biçimleriyle Nunzio; ışığın uzamsal yoğunlaşmasıyla yavaş yavaş görüntü alanında ortaya çıkan simgesel işaretleriyle Bianchi; basılı kâğıt dünyasının imge ve ikonlarına yeniden yaşam kazandıran ve her zaman bir sürpriz içeren mizahi ve alaycı müdahaleleriyle Arienti; işaret yazılarının kışkırtıcı gücü ve içerdiği mekân ve zaman duygusunun büyüleyici giriftliği ile Fermariello, bir birinden oldukça farklı, ama farklılıklarında çağdaş İtalyan sanatının değişkenliğini ve zenginliğini yansıtan farklı seslerdir.

SIX YOUNG ITALIAN ARTISTS FOR THE THIRD INTERNATIONAL ISTANBUL BIENNIAL

Pier Giovanni Castagnoli

Even though this selection of the young Italian art for the 3rd International Istanbul Biennial is so contained, it doesn't repeat the ordering schemes based on tendencies: its aim is to draw the attention to the individual accents of various experiences, on individual contributions, and on personal choices of expression. In spite of the conviction that, in order to be completely understood and evaluated, each authentic creative event, developing and maturing "in relation" and "in context", regarding the aspects that distinguish it from the point of views and the codes of references, should be read and interpreted in the field of differences rather than that of affinities and analogies. Hence it is the derogation, refusals, and differences which decides the production of the meaning in art and secures the durable capture of value. However there is one more motivation that seem inadvisable in stressing the common subdivision which is based on tendencies; and this is the refusal of the false conviction - in that still many nostalgic orphans of the avant-garde believe- that the certification of the value of the artistic experience can only come from the recognition of its convergence with the alignment of those vectorial progressions made of continuous leaps by means of which some people would like to bridle the complex and the rich diversities of the movement of the contemporary artistic practices. The necessity of continuously renaming the "different" with the category of the "new", by replacing the formerly used formulas with the new ones and endlessly creating new "isms", is the most direct and evident consequence of this conviction. Thus this conviction has the propensity to retain the programs, manifests and passwords decisive instruments in the interpretation of the artist's individual work, while its interpretation should instead be searched, first of all, in the signs, indications and suggestions that the work itself offer to us, not on the indirect relationship with the work but on the instruments that are decisive in the power of removing it. All this renders the extremely problematic ascertaining of the diversions created through the result of the research and the declarations of the aims, thus having not only the goal of evidence of the expressive procedure, but also, the functions of strategic communication between the confrontations of the public and the system of art, which may only occasionally and quite limitedly serve as a guiding parameter and as a prevailing instrument of interpretation, But consequently, as a norm, that the contribution of the single individuality has to be submitted to the exigence of making uniform the distinctive traits of the personal language of the author to the predominating characters of the poetry of the research area in which this experience has occurred and that the classifying aims -offering the easy illusion to satisfy our need of certitude- are prevailing, to the point of removing it, upon necessity of individualization and upon the exigence of listening and recognizing, through the most remote curves of the language, the unique voice of the sensibility, the particular cadence of the spoken in which it expresses itself. To the singularity of the individual voices is based the selection of the six Italian artists presented in this exhibition. Voices quite different one from the other, but, in their diversity, all together try to offer a "specimen" of the richness and the variety of the contemporary Italian artistic scene. Garutti, with the subtle investigations of of the relations that geometry establishes with the environment and the space of daily experience; Guerzoni, with his poetical enchantments that he gets from the signs and the traces of the past and the flowing of the memory; Nunzio with his forms which are at the same time physically and mentally dominated by an anxiety to reach the absolute with a craving for the transcendancy which has not been observed in sculpture for a very long time; Bianchi, with the epiphany of his symbolic signs slowly appearing to the vision through the spatial condensation of the light; Arienti, with each time a renewed surprise of the humorous and ironical manipulations through which the images and the icons inhabiting the universe of the printed paper, come to life again; Fermariello, with the evocative power of

his signic scripture and the stringent ensemble of the sense of space and of time included.